

1001 ROMAN

SAYI: 28

15 KURUŞ

1001 ROMAN

SAHİBİ VE NESRİYATİ
FİLEN İDARE EDEN:

TAHSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ:

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günüleri
Çıkarılır Gençlik Mecmuası
ABONESİ:

Altı aylığı 25 sayı 320 kuruş.
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES:

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon: 25711

Çıkarılan: TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER:

SİNEMA AKTÜALİTESİ

Haberler

CANAVAR DOKTOR

Roman

HAKİKİ CANILAR

Hikâye

GANGSTERİN SONU

Film Hikâyesi

SPENCER TRACY

Portre

RADYOLU POLİSLER

Resimli Roman

ÖLÜLERİN TUZAĞI

Hikâye

(Kapaktaki resim: Film hi-
kâyesimize aittir.)

4 Kasım 1946

SİNEMA Aktüalitesi

BOYUNUN UZAMASI İÇİN

Mickey Rooney'nin en sevdiği oyun Hendboldür. Bir zamanlar yüzmeye de fazla ehemmiyet veriyordu. Her sabah evinin yüzme havuzunda antreman yapıyordu. Bunun sebebi o zamanlar doktorların ona boyunun uzaması için yüzmeyi tavsiye etmeleriydi.

EVLENDİ

Filmlerde «Dead End Kids - Kenar Mahalle Çocuk-

dız Betty Hutton evine hırsız girelidenberi sinir buhranları geçiriyor. Bu vaziyet karşı-

sında kocası gece gündüz evi gözlemeleri için iki hususi de-
tektife müracaat etmiştir. Amerika'da çocuk kaçırma vakaları çok olduğundan birkaç zaman önce doğan çocuklarını da gözaltına almışlardır.

KENDİNİ ÖLDÜRDÜ

«Caz Çiçekleri» filminde gördüğümüz meşhur piyanist Jose Iturbi'nin kızı Maria Hero, odasında ölü olarak bulunmuştur. Yanında parmak izlerinden kendisinin kullan-

ları» diye tanıdığımız bir grup vardır. Bu guruba filmlerde elebaşılık eden Billy Halop, Haziranın üçünde Helen Tupper isimli güzel bir kızla evlendi.

KAZA NETİCESİNDE ÖLDÜ

Meşhur komik aktör Charles Butterworth, Haziranın onüçüncü günü sabahleyin film çevirmek için otomobiliyle stüdyoya giderken bir kaza geçirerek ölmüştür.

DETEKTİF TUTTU

«Filo Geliyor» filminde tanıdığımız meşhur sarışın yıl-

dığı anlaşılan bir tabanca vardı. Maria, onyediy yaşında idi.

CANAVAR DOKTOR

ÇEVİREN=

Solelli

Kapı açıldı. Otel detektifi uzaklaşırken biz de içeri girdik. Bay Gutri iriyarı bir adamdı. Geniş omuzları, yaşının epey ilerlemiş olmasına rağmen henüz çökmemişti. Sevimli bir yüzü vardı.

Smit cebinden kartını çıkararak kendini tanıtti.

— Herhalde, dedi. Beni ve arkadaşım Petri'yi gecenin bu vaktinde buraya getiren sebebin basit bir şey olmadığını tasavvur edebilirsiniz.

Bunu söyleyerek kapının yanındaki elektrik düğmesini çevirip ışığı söndürdü.

— Mukaddemeye lüzum yok Bay Gutri. Şimdi saat onkikiyi yirmibeş geçiyor. Tam saat yarımda hayatınıza karşı bir sulikast yapılacak.

Graham Gutri hayretle gözlerini açmıştı.

— Beni korkutuyorsunuz Bay Smit, dedi.

— Doktor Fu-Man-Cu isminde birisini tanıyor musunuz? Veya bu isimdeki bir zat hakkında hiç bir şey işittiniz mi?

— Bugün bazı şeyler duydum. Lâkin gayet sathî şeyler. Bu adamın siyasi bir cemiyetin reisi olduğunu söylediler.

— Evet bu adam sizin Budan'a dönüp orada bazı tahli-katta bulunacağınızı haber almış. Bu hareketinize mâni olmak istiyor. Sayet benim nasihatlerimi dinlemezseniz sonu sizin için gayet fena olur.

Yavaş yavaş karanlığa alışan gözlerimle Gutri'yi görmeğe başlamıştım. Yüzü Smit'e dönüktü. Bir elle pijamasının eteğini çekiyor, diğer elle

de oturdugu karyolanın demirlerini sıkıyordu. Bu anı gece ziyaretimizin korkunç sebebi adamcağızı haklı olarak ürkütmüştü. Titrek bir sesle:

— Fakat, dedi. Otel müşteri ile dolu. Hattâ yer bulamadım da işte bu en üst katki odayı tuttum. Burada olsa olsa ancak yangın tehlikesi olabilir.

— Bilâkis, üstünüz damdır. İşte asıl tehlike burada ya. Bundan birkaç sene evvel Rangun'da «Siva'nın Daveti» isimli esrarengiz bir sebebe atfedilen ölüm hadiselerini okudunuz mu?

— Evet öyle bir şeyler hatırlıyorum. İntihardı değil mi onlar?

— Hayır, düpedüz cinayettili.

Kısa bir sükût oldu.

— Akıldında kaldığına göre bunların cinayet olmasına katiyen imkân yoktur. Çünkü bu hadiselerin kurbanları pencerelerinden fırlatılıp atılıyorlardı. Odalarının kapıları içeriden kilitli bulunuyordu. Pencereler ise dışarıdan erişilemeyecek yükseklikte idî.

Smit, acı bir şekilde gülümsedi:

— Bütün söyledikleriniz doğru. Fakat maalesef, izah edilememesine rağmen yine de bunlar birer korkunç cinayettili.

Biran-sustu. Etrafı dinledi. Cebinden tabancasını çıkararak bize işaret etti.

— Hışsıt! Susun saat çalıyor.

Uzaktan büyük bir şehir saati yarımı çalıyordu.

Odanın loşluğuna insanı

ürperten bir sessizlik çöktü. Bütün şehir rahat uykusunu uyurken biz burada ölümle çarpışmak için dakikaları sayıyorduk. Yalnız olmadığımızı memnundum. Herhalde Graham Gutri de Fu-Man-Cunun hazırladığı bu meşum randevuya tek başına intizar etmediği için aynı hissi duyuyordu.

Bu gece yarısında, bu odada hiç birseyden habersiz olarak bulunmuş olsaydım. Yine birşeylerin olacağını bir facianın beni beklediğini hissedirdim. Çünkü günlerdenberi doktor Fu-Man-Cu ile mücadele eden mânâsını anlıyamadığım altıncı bir dugum bana bu canavarın yaklaştığını evvelden ihsas ediyordu. İçimde gayri ihtiyari bir heyecan, tahammül edilmez bir sıkıntı başgösteriyor. Damarlarım tutuşuyor, tarif edemeyeceğim bir şeyler oluyordu.

Birdenbire, hepimizden kâni donduran bir ses duyuldu!

Yakın bir yerden alçak sesle, korkunç bir uluma gecenin karanlığını yardı, odanın sesizliğini ürpertti. Gutri burnundan soluyarak:

— Allahım!. diye inledi. Bu ne?

— Siva'nın Daveti. sakın kıpırdamayın!

Gutri sık sık nefes alıyordu.

Odada üç kişi olduğumuzu, otel detektifinin birkaç metre ilerimizde durduğunu, odada telefon bulunduğunu, pencereyi açıp bağırsam caddenin geçenlerin sesini işitip derhal yukarı koşacaklarını bildiğim halde, ne yalan söyleyeyim, korku bir mengene gibi bütün varlığımı kavramıştı. Etrafımı saran yüzlerce muhafız olsa da aynı korkuyu duyacak-tım, çünkü bu canavarın nereden, nasıl hücum edeceği belli değildi!

Vücudum buz gibi kesilmişti. Üçümüz de bekliyorduk! Ama neyi? Oh Yarab-bim bu sonu bilinmiyen bekleyiş çok müthişti!

Pencerenin camına üç defa arka arkaya vuruldu!

Graham Gutri yerinde du-

ramıyordu. Oturduğu karyolanın üzerinde kıvranıyordu.

— Bu kabil değil! diye mıldanıyordu. Tabiatın fevkinde bir şey! Buraya kadar kimse tırmanamaz duvardan!

Smit, tekrar ihtar etti:

— Hışt! Sakın kıpırda mayın!

Camı vurmalar tekerrür etti.

Smit, yavaşça yanımızdan ayrıldı. Kalbim göğsümü yırtacakmış gibi çarpıyordu. Arkadaşım pencereyi açtı. Burası, odanın yüksekliğince geniş iki camlı kapıdan müteşekkil, balkon gibi bir yerdi. Bende pesliden gittim. Dışardaki alaca karanlığa baktık. Hiç bir şey görünmüyordu.

— Sakın fazla yaklaşma Petri!

Pencereden aşağıya, sokak fenerlerinin pırlıdığı boş rıhtıma, Taymis nehrinin ıslıdayan sularına, karşı sahilde karanlığa gömülerek bir sis perdesi arkasına saklanmış hıssini veren binaların gölgelerine baktı.

Başımızın üzerindeki camlara üç kere vuruldu!

Şimdiye kadar Fu-Man-Çunun bu derece esrarlı, korkunç bir cinayet tuzağına düşmemiştik. Ne idi bu? Bu ölüm saçan şey nerede idi? Havada mı?

Smit birdenbire:

— Bana sarıl Petri, ne olursa olsun bırakma! diyerek

peñcereden eğildi.

Derhal beline sarıldım. Bütün kuvvetimle onu tutuyordum.

Ne olduğunu anhyamadım. Smit, boğuluyormuş gibi korkunç bir sesle haykırdı! Ve elimden kaymağa, pencereden dışarıya doğru kaymağa başladı! Ölüme doğru gidiyordu!

Bütün kuvvetimle asılma-ra rağmen her an elimden kurtulmak tehlikesi vardı.

— Koş Gutri, yardıma gel! Gidiyor! diye bağırdım.

Gutri'nin yardımıyla onu güç zaptedebiliyorduk. Birdenbire Smit'in sağ elini kaldırarak havaya ateş ettiğini gördüm. Sonra üçümüz beraber odanın içine yuvarlandık.

Dışarda korkunç bir çığlık duyuldu. Kara hayalet gibi bir cismin açık pencerenin önünden geçerek aşağıya düştüğünü gördüm. Avazım çıktığı kadar bağırdım:

Derhal beline sarıldım. Bütün kuvvetimle onu tutuyordum.

— Işıkları yakın! Işıkları yakın!..

Gutri, yerinden fırlayarak koştu, elektrikleri yaktı.

Smit'in yüzü mosmor kesilmiş, gözleri yerlerinden fırlamıştı. Boğazında ipek bir kordon vardı. Gutri:

— İpi çıkar, boğuluyor! diye haykırdı.

Güç belâ arkadaşımın boğazındaki kordonu kopardım. Smit, dudakları titreyerek bir şeyler söylemek istedi.

★

Smit, yarım saat sonra kendine gelebildi. Boynundaki kordonun yeri mosmor kalmıştı. Bir kaç defa konuşmadan birbirimize baktık. Hepimiz hâlâ yarım saat evvelki dehşet içinde idik.

Nihayet arkadaşım ayağa kalktı. Hep beraber sokağa indik. Kaldırımların üzerinde param parça olan kara, hayalet benziyen cismin bulunması pek güç olmadı. Bu gayet

esmer bir Hintli idi.

Smit, ölünün üzerine eğilerek alında, kurşun yerinin yanında mühüre benziyen bir işaret gösterdi.

— Bu Kali, alâmetidir, dedi. Kali'ler Hint'lilerin en mutaassıplarındandırlar. Efendilerinin emirlerine körü körüne itaat ederler. Onlarca efendileri yarı Allah demektir. Şimdi meselenin esası anlaşılıyor. Bu Kali'ler fevkalâde çevik insanlardır. Gündüzün gizlice otele girip dama tırmanıyorlar. Öldürecekleri kimsenin camına vurup veya başka vasıtalarla nazarı dikkatini celbederek balkona yahut pencereye çıkarıyorlar. Eğilip aşağı bakarken boynuna kement atıyorlar. Kali'ler ip kullanmakta dünya üzerinde eşsizdirler. İpin bir ucunu ellerinde tutarak, öbür ucu süratle sallıyorlar. İp kurbanın birdenbire boynuna dolanıyor ve onun hızıyla zavallı adam muvazenesini kaybederek pencereden boşluğa yuvarlanıyor. İp öyle mahir atılmıştır ki, vazifesini gördükten yani adamı boğduktan sonra sarıldığı gibi tekrar boğaniyor ve bir ucu zaten katilin elinde olduğundan yukarı çekiliyor.

Böylece sessizce hiçbir iz

bırakmadan damdan ayrılan katil bir fırsatını bularak ortadan koyboluyor.

Bu gece bir kaç saniye geç ates etseydim, veya iyi nişan alamıyarak vuramıyaydım mutlaka boğulurdum.

Graham Gutri sapsarı ke-silmişti.

— Size hayalımı borçluyum, dedi. Eğer beş on dakika geç gelmiş olsaydınız!.. Devam edemedi heyecandan titriyordu.

Otelden ayrılırken Smit anlatıyordu:

— Otel detektifinin gördüğünü zannettiği adam bizim Hintli Kali olacak. Burma'da da kimse damda bir katilin saklanıp da bu işi yapacağına ihtimal vermemişti. Bu geceki cinayetin önüne geçmekle eski cinayetlerin de nasıl yapıldıklarını anlamış olduk.

YENİ BİR MACERA

Bizim için, bir an durup dinlenmek nasip olmayacaktı. Oteldeki o korkunç maceranın üzerinden henüz iki gün geçmişti ki, yeni bir mücadeleye daha atılmıştık.

Doktor Fu-Man-Cu'nun bir yerini keşfetmiştik. Vakıa doktoru burada yakalayabileceğimizi pek ummuyorduk a-

ma, ne de olsa böyle bir yer ortadan kaldırmakla, medeniyete ölüm sağan bu canavara yine kuvvetli bir darbe vurmuş olacaktık.

İki gündenberi, önümüzde duran Londra şehri plânı üzerinde uğraşılıyor, böyle bir yerin bulunması ihtimali olan mintakayı tâyine çalışıyor-duk. Evvelâ şüpheli bulduğumuz mintakayı kırmızı bir daire içine almıştık. Sonra Veymut ve diğer bazı polislerin malûmatından istifade ederek bu daireyi küçülttük. Uzun tetkiklerden sonra Vindsor civarındaki izbe mahallelerde, Taymis nehri kenarındaki bir ev bütün şüphelerimizi üzerinde topladı. Oniki kadar detektifin yardımı-le, bir gece bu yeri basmağa karar verdik.

İkişer üçer, ayrı ayrı kollarından ilerliyorduk. Gecenin karanlığını saran Londra'nın ezeli sis, etrafımızı görmemizi güçleştiriyordu. Muayyen saatin gelmesini beklemek için, nazarı dikkati celbetmeden, Taymis kıyısında epeyi dolaştıktan sonra eve doğru yollandık. Sis azalmış, nehrin üzerindeki gemilerin seyrek ışıkları belli olmağa başlamıştı.

Herifin müthiş süratine rağmen adım adım ona yaklaşıyordum.

Evin bulunduğu yere gitmek için nehirden sağa saptık. Yüksek bir duvarın dibinden ilerliyorduk. Biraz ileride, bir kapının önünde oturan bir çingene karısı gözümün çarptı. Dizlerini karnına doğru çekmiş, başını avuçlarının arasına almış, kıpırdamadan oturuyordu.

İşim mühimdi. Sokakta her önüme çıkanla alâkadar olacak vaktim yoktu. Çingeneye fazla bakmadan yürüdüm. Maksadım, evi iyice görebilecek bir yer bulup siper olmaktı. O kadar dalmışım ki, Smit'in yanımdan ayrıldığına bile farkında olmamışım.

Birdenbire arkamda acı bir feryat işittim. Süratle döndüm. Gördüğüm manzara beni hayretler içinde bıraktı.

Smit, demin önünden geçtiğim çingene karısıyla mücadele ediyordu. Kadını belinden yaklamış, duvar dibinden aydınlığa çıkarmağa uğraşıyor, öbürü de ondan kurtulmak için çalışıyordu.

Ne oluyordu? Smit bu ihtiyar kadından ne istiyordu? Arkadaşım aklını mı kaçırmıştı?

Süratle onların yanına koştum. O sırada biraz ileride, duvarın gölgesinde duran bir arabadan bir adam fırladı. Gecenin karanlığına rağmen, kulaklarındaki halkalar pırıl pırıl yanıyordu. Bir iki saniye bize baktı. Sonra ayaklarının bütün kuvvetile nehre doğru kaçmağa başladı.

Smit, hem kadınla uğraşıyor, hem de bana bağıryordu.

— Koş Petri, çabuk ol. Yakala şu herifi! Çingene falan değil o. Bir Çin'li!

Fazla söze hacet yoktu. Yıldırım gibi herifin peşinden fırladım. Adam peşinden takip edileceğini farketmiş olacak ki, arkasına bile bakmadı, var hızile koşuyordu.

Herifin müthiş süratine rağmen, adım adım ona yaklaşıyordum. İkimiz de sanki uçuyor gibiydik.

Yolu döndü. Nehre doğru hızlandı. Tam sahile gelince,

hızını bir an bile kesmeden kendini sulara fırlattı.

Ben böyle bir hareketi aklıma getirmediğim için tam nehrin kenarında kendimi tuttum.

Herif suya dalmıştı. Suyun yüzünde hiç bir şey görünmüyordu. Hemen cebimden polis düdüğü çıkardım. Herif nasıl olsa, nihayet bir iki dakika sonra tekrar suyun üzerine çıkacaktı. O vakit düdüğü öttürerek civardaki adamlarımızı çağırarak, herifi yakalayacaktım.

Arkamdan Smit bağıryordu:

— Sakın kaçıрма Petri!

Gözlerimi bir lâhza bile sudan ayırmadan, elimi arkadaşıma salladım. Herifi kaçırmıyacağımdan emindim. Fakat dakikalar geçtikçe içimde bir şüphe kımıldanmağa başladı. Bu herife ne olmuştum? En sağlam ciğerli bir yüzücü bile suyun altında bir iki dakikadan fazla duramazdı. Halbuki Çin'inin suya atılışındanberi beş dakikadan fazla geçmişti.

O sırada suyun yüzünde bir saz, cereyana kapılarak önümden geçti. Artık herifi kaçırdığımdan emin, geriye döndüm. Smit'in yanına doğru yürüdüm.

Fakat henüz beş altı adım atmamışım ki, nehirden kulağıma gelen hafif bir su şapırtısı merakımı uyandırdı. Ne yaptığımı düşünmeden eğildim. Bu eğiliş, hayatımı mı kurtardı. Pırıl pırıl yanan bir bıçak başının üzerinden vinç olarak geçti, biraz ilerideki otların arasında kayboldu!

Geri dönerek sahile koştum. Fakat su biraz evvelki gibi sakindi. Pek hafif bir dalgalanmadan başka bir şey yoktu. Karşı sahil, karanlıkta bukadar maharetle bıçak fırlatılmıyacak kadar uzaktı.

Bu bıçağı, mutlaka benden kaçan Çin'li atmıştı. Fakat nereden ve nasıl? Karada saklanamazdı. Suyun üzerinden yüzemezdi. Böyle olsa, onu mutlaka görürdüm. O halde muhakkak ki suyun altın-

O sırada suyun yüzünde bir saz, cereyana kapılarak önümden geçti.

da idi. Fakat nasıl oluyor da, dakikalarca boğulmadan durabiliyordu?

Aklımın alamadığı bir şeydi bu. Gayri ihtiyari içimde bir ürperme hissettim. Duman gibi, gözlerimin önünden sır olan bu Çin'inin bana ikinci defa bir bıçak savurmayacağı ne malûmdu? Hem bu sefer tam sırtıma da yerleştirebilirdi.

Alelacele eğilerek sivri uçlu hançeri alıp, Smit'e doğru yürüdüm. Arkadaşım, yorulduğu belli olan, mecaliz bir halde onun göğsüne dayanan ihtiyar kadını belinden kavramıştı.

— Bu ne demek oluyor Smit? diye soracak oldum.

O sualimi ağzıma tıkadı.

— Çin'li nerede?

— Nerede olacak. Balık gibi suyun dibine daldı. Bir daha da çıkmadı.

(Arkası var)

Hakiki Caniler.

Çeviren:

NIHAL YEGİNOBALI

Resimleyen: AYHAN

Asıl adı Klerens Holburn'du. Fakat gazetede çalışan herkes, ona «Pigi» derdi. Hademeler bile onu Mister «Pigi» diye çağırırlardı. Bütün matbaanın eğlence meyzuuydu; Kitabı, tabancası ve ufaktefek vücudu, açık mavî gözleriyle bambaşka bir tipti.

Kitabı hiç elinden düşmezdi. Her zaman:

— Bir gün, derdi. Bitirip getireceğim, siz de göreceksiniz...

Biz, tabii, onun kitap yazdığına inanmaz ve daima gülerdik.

Tabancası da hep cebinde gezerdi. Herhalde oyuncak birşey olsa gerek. Niçin taşıdığını bilmez, sadece gördük mü gülerdik.

«Üyanış» gazetesi çok okunan bir gazeteydi. Hepimiz mütemadiyen çalışmaya mecburduk. Onun için fırsat bulduk mu, içimiz açılın diye her şeye gülerdik. Pigi de bize daima fırsat verirdi.

Fakat artık gülmüyorduk. O tabanca, gülünüp geçilecek bir şaka değilmiş. Yazdığı kitap da şaka değilmiş. Pigi de şaka değilmiş. Bunların hepsini öğrendik... Hem de ömrünüzde inanmayacağınız bir şekilde.

Vonler'in öldürüldüğü geceydi, bir cuma gecesi. Pigi saat sekizden biraz sonra geldi. «Üyanış» gazetesi, gece yarısından sonra saat üç-

te matbaaya verilir. Pigi gelince, ilkönce benim masaya yanıştı ve elindeki gayetle eski çantayı açarak:

— Ee, Dik, dedi. Kitabımdan bahsederken şaka yapıyorum sandındı, değil mi? İşte şimdi gör bakalım. Bitti.

Kitabın müsveddelerini masanın üstüne koydu. Göz gezdirecek vaktim yoktu. Fakat bakalım, sayfaların hepsi yazıldı mı, diye şöyle bir çevirdim. Hepsî de yazılıydı. Tam altıyüz sayfa.

— Aferin Pigi, dedim. Tebrik ederim. İyi bir kitap mı bari?

— İyi mi dedin? Bütün hayatımın mahsulü. Bir asırda ancak bir iki defa görülen kitaplardan.

Harp esnasında pek meşhur olmuş olan muharrir Hilda:

— İçinde aşk var mı bari? dedi. Çünkü aşksız kitap tutulmaz da.

Pigi, o zamana kadar hiç görmediğimiz bir istihfafa:

— Aşk var, diye cevap verdi. Ama asıl mevzuu aşk değil.

Artür Filer:

— Kitabın ismi ne? diye sordu. «Bir Adamın Hatırladıkları» ... Yazan Klerens Holburn. Klerens de kim? Ha, sahi, Pigi,

Başka zaman olsa, Pigi hiddetinden deliye dönerdi. Fakat o gece hâlinde bir başkalık vardı. Aldırmadı bile. Hilda:

— Ama Pigi! dedi. Bir erkeğin hatırladıklarını yazması doğru değildir. Sonra kadınlar sana itimat etmez olur.

Pigi, aman ne soğuk şaka, demek ister gibi Hilda'ya baktı, sonra kitabının müsveddelerini almak için uzandı. Fakat Artür, onun elini itti ve:

— Acele etme, Pigi. Bakalım hatırladığın seyler neymiş anlıyalım, diyerek rastgele bir sayfa açtı.

Pigi, sert bir sesle:

— Bırak kitabı elinden! diye emretti.

Fakat Artür, hiç aldırış etmiyerek okumağa başladı. Pigi gene:

— Bırak onu.

Diye bağırdı fakat Artür'ün hiç aldırış etmediğini görünce, daima cebinde taşıdığı tabancayı çıkardı.

Artür, önce şaşırdı ama sonra fena halde kızdı.

— Pekâlâ, Pigi, dedi. Cıvrı olduğunu biliyorduk ama, bu kadarını bilmiyorduk doğrusu. Kitabın parasız okuturmayacaksın demek. Pekâlâ, ama önce elinden şu oyuncak tabancayı bırak.

— Sen de benim kitabımı bırak.

Artür, müsveddeleri gene benim masaya bıraktı ve döndü. Pigi:

— Buraya bak, diye seslendi.

Artür, arkasına bile dönmeyen:

— Cehennemin dibine git! diye cevap verdi.

Pigi garip bir sesle:

— Zaten benim niyetim de o, dedi. Cehenneme gitmek niyetindeyim. Ama gitmezden evvel size birşey göstermek istiyorum. Tabancamı oyuncak zan ediyordunuz. Bakın...

Odanın öte tarafındaki çöşepetine bir el ateş etti.

Tabanca sesini duyunca, sıçramayan tek insan Hilda oldu. Hilda, harp esnasında cepheye gazetecilik yaptığı için silâh seslerine alışmıştı. Biraz da bir erkeği andıran yüzünün kılı bile kıpırdamadı. Sakin bir sesle:

— Budala, dedi. Bu gece sana ne oldu? Aklını mı kırıyorsun? Bu odada tabancanın ne işi var? Çocuk mu korkutacaksın yoksa?

Pigi, hiç ses çıkarmadan kitabının müsveddelerini alıp çantasına koydu ve hiç bir şey olmamış gibi masasının başına geçti.

O sırada Vonler telaşla o-daya girdi. Vonler, uzun boylu, kır sağlı, ince, yakışıklı bir adamdı. Fakat görünüşünden umulmıyacak kadar kalın bir sesi ve kaba bir mi-zacı vardı.

— Kim attı o tabancayı? diye bağırdı.

Pigi derhal:

— Ben attım Mister Vonler, diye cevap verdi. Çöp se-petine.

Vonler, bir dizi küfür sa-vurdu ve sonra:

— Ne akla hizmet ettin de ateş ettin? sualiyle sözle-rini bitirdi.

Pigi sükunetle:

— Sizin odanızda anlat-sam olmaz mı, Mister Vonler? dedi. Herkesi rahatsız e-diyoruz.

Vonler, etrafına bakındı. Sahiden de herkes işini gü-cünü bırakmış onları seyre-di-yordu. Vonler:

— Pekâlâ Holburn, dedi. Gel bakalım.

Pigi, çantasını alıp gitti ve yirmi dakika sonra eli boş döndü. Masasının başına geç-ti ve sakın bir tavırla çalış-mağa başladı. Artür geldi ve yanına oturarak:

— Acaba Vonler, Pigi'nin kitabını mı okuyor dersin?

Diye sordu. Hafif bir ses-le konuşuyordu. Gözleri de lıslık ve sertti.

— Bilmiyorum, neden sor-dun? dedim.

— Hiç, merak ettim de! Allah şu Pigi'nin belasını versin.

— Aldırma. Pigi'yi bilir-sin.

— Hayır Dik. Pigi'yi bil-miyorum. Sen de bilmiyorsun. Pigi'yi hiçbirimiz bilmiyoruz.

Artür'ün sesinde garip bir şey vardı.

— Ne oldu Artür? diye sordum. Pigi'ye karşı anı bir hürmet payda etmiş gibisin. Yoksa korku mu desem? Pi-gi'nin kitabında birşey mi

gördün? Neye benziyor bu kitap Allah'ına?

— Bilmiyorum ama, şim-diye kadar okuduğumuz ki-tapların hiç birine benzeme-diği muhakkak. Meğer Pigi'yi ne kadar yanlış anlamışız!

— Bir dahi miymiş yoksa?

— Dahi olmak deli olmak-la birse, evet! Sadece zır deli olan bir adam..

Artür, sözünü bitiremedi. Tam o esnada benim ma-samdaki telefon çaldı. Artür de kendi masasına döndü. Fakat iş yapamıyordu. Göz-leri dalgındı.

Acaba ne oldu? diye me-rak ettim ve: «Keşke Pigi'nin kitabına bir göz gezdi-reydim» diye düşünmeğe baş-ladım. Belki de Pigi'nin kita-bı, hakikaten iyi bir şeydi. Çünkü fena olsaydı, Artür böyle endişeli bir tavır takı-nacağına alay ederdi.

Gece yarısı azıcık nefes alacak vakit buldum. Kalemi elimden bırakarak şöyle bir gerindim ve etrafıma bakın-dım. Hilda, masasında değil-di. Herhalde bir şeyler ye-mek için Tom'un bira-hanesi-ne gitmişti. Artür de kâh ya-zıyor, kâh esniyordu. Grava-tımı düzeltip ceketimi düğ-meliyerek:

— Haydi Artür, dedim. Ben hazırım, yemeğe gidiyor muyuz?

Artür:

— Daha işim bitmedi, de-di. Beş on dakika beklersen beraber ineriz. Yoksa ben sonradan gelirim.

— Bekliyemem, zira kar-nım zil çalıyor. Allahaismar-ladık.

Odadan çıkmazdan evvel, Pigi'ye baktım. Pigi, önün-deki işe dalmıştı. Eli çabuk çabuk işliyordu. Bu ufakte-fek adam. Vonler için bulun-maz bir hazineydi.

Medivenlerden inerken, arkamda bir ayak sesi işit-tim. Baktım, Pigi geliyordu. Bu garibime gitti. Çünkü bir-kaç dakika evvel iyice meş-gul görünüyordu. Sonra Pi-gi'nin bir defa bile dışarda yemek yediği görülmemişti.

— Bu akşam evden bir

Vonler, etrafına ba-kındı. Sahiden de herkes işini gücünü bırakmış onlara ba-ki-yordu..

şey getirmedi mi Pigi? diye sordum. Termosun nerde?

— Hazırlyacak vaktim yoktu. Tom'un fiatları nasıl? Pek pahalı değil ya?

— Allah'ına Pigi! Ka-rın yok, gocuğun yok, anan yok, baban yok. Ne içki içe-rsin, ne kumar oynarsın. Si-gara bile kullanmıyorsun! Bir servet biriktirmişsindir herhalde! Hâlâ da pahalılık-tan bahsediyorsun.

— Lüzumsuz israftan hoş-lanmam Dik! Gel تنها bir köşeye idelim. Seninle ko-nuşmak istiyorum.

— Sana nasihat verecek vaziyette değilim.

— Nasihat istemiyorum Dik. Bir şey söyleyeceğim.

— Anlat bakalım.

Pigi, esrarengiz bir tavır-la:

— Dur, daha, dedi. Otura-lım, yemeğimizi yiyelim on-dan sonra.

Tenha bir köşeye oturup

yiyeceğimiz şeyleri ismarladık. Karşı köşede Hilda'yla bir kaç genç gazeteci bira içiyorlardı. Gençlerden biri heyecanlı heyecanlı anlatıyor, ötekiler de dikkatle dinliyorlardı. Genci tanırdım. Daima caniler ve cinayetlerle uğraşan bir biçareydi. Herhalde şimdi de yeni bir cinayet anlatıyor olsa gerek. Pigi'nin de o tarafa baktığını görünce:

— Zavallı çocuk, dedim. Canilerle uğraşmak hoş bir şey olmasa gerek.

Pigi:

— Sen caniler hakkında ne bilirsin Dik? diye sordu.

— Ben mi? Pek fazla bir şey bilmem ama, yeter. Gençliklerinde bir iki hile öğrenirler ve yaşlandıkça pişerler. Aptal kimselerdir. İstatistiklerle de sabittir ki, mahpusların onda dokuzunun zekâ seviyesi vasattan aşağıdır.

— Pek doğru. Ama mahpuslar kimdir? Canilerin pek

az kısmı. Yakalanabilen caniler. Mahpuslar tabii ki aptaldır, yoksa hapse girerler miydi? Halbuki yakalanmıyan caniler, yani hakiki caniler polisten de zekidir, hafiyeden de, kanundan da...

Pigi'nin bu garip sözleriyle alay etmek aklımdan bile geçmiyordu. Adamın gözlerinde insanı gezen, âdeta ür-küten mandeni bir parıltı vardı. Sözlerine devam etti:

— Cemiyet yakaladığı canileri her tarafa ilân eder. Fakat yakalayamadıklarını örtbas etmeğe çalışır.

— Bu cihetten haklısın Pigi, dedim. Ben bir bira daha içeceğim, sen de içer misin?

— Senden mi?

— Senden.

— Teşekkür ederim, Dik. İçerim. Bana bira ismarlamakla bir şey kaybetmezsin. Yakında çok zengin olacaksın.

— Ne o, falcılığa mı başladın yoksa?

— Hayır. Bütün servetimi sana bırakan bir vasiyetname çıkardım. Sana söylemek istediğim de buydu. Al, bak.

Cebinden pullu mullu bir kâğıt çıkardı. Sahiden de

vasiyetnamenin üstünde benim ismim vardı: «*Rıçard Klosterman, Klerens Holburn'un yegâne varisi...*» Bir garip olmuş, kendi kendinden âdeta utanmışım. İşi şakaya boğmak için:

— Pigi, sen daha çok gençsin. Kaç yaşındasın? Kırk - kırkiki, değil mi?

Pigi, tuhaf bir tebessümle:

— Korkma, dedi. Çok yakında mirasıma konacaksın.

— İntihara mı niyetlendin yoksa?

— Hayır. Ben intihar edecek yaradılıştan değilim. Matbaaya gittiğimiz zaman bir cinayet işliyeceğim. Hem bu sefer, kendimi yakalattırmak niyetindeyim. Artık hiç ele geçmemekten bıktım.

Bu sözleri duyunca ne hâle geldiğimi bilmiyorum. Pigi'nin, daima alay ettiğimiz Pigi'nin cinayetten bahsetmesi! Hem de bundan evvel başka cinayetler de işlemiş olduğunu anlatmak ister gibi konuşması! Pigi şaka yapmıyordu. Bu besbelli bir şeydi. O gözlerindeki ifade! Hem deli, hem de akıllı olan bir adamın bakışı...

Hafifce gülümsedi. Dalgın bir tavırla polis müdürlüğünden Bek isimli birini istedi.

— Delisin Pigi, dedim.
— Bîlâkis dostum.
— Ama insan cinayetten böyle soğukkanlılıkla bahsedebilir mi?

— Soğukkanlı... Ne garip bir tabir. Kan her zaman sıcaktır, Dik. Kanın sıcaklığı başka hiç bir sıcaklığa benzemez. Karanlıkta dokunsam bile hemen tanırım. Bilirsin, insanın elleri nasıl hassaslaşır... Aşına bir şeye dokununca...

Tüylerim diken diken olmağa başlamıştı.

— Allahım Pigi!. Demek sen cinayet işledin, diye bağırđım.

Pigi, söylediğim sözler basit ve lüzumsuz bir şeymiş gibi elini salladı. Sonra sü-künete:

— Ondokuz insan öldür-düm, Dik, dedi. İşte kitabım da buna ait.

Garip! Ne beni de öldürecek diye korktum, ne de aklımdan polis çağırmak geldi. Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Ama serde gazetecilik vardı. Bayağı meraklanmışım. Sesimi onunki kadar tabiileştirmeye çalışarak.

— Neden, Pigi? diye sordum. Neden öldürdün bu adamları?

— Muhtelif sebeplerden dolayı. Ama ekseriyetle para için öldürdüm. Hakkınız var. Parayı çok seviyorum. Korkma Dik! Sana bıraktığım onbin dolarcık şey, alın teriyle kazandığım paradır.

— Ötekiler ne olacak?

— Servetimin geri kalan kısmını, polis teşkilâtına bıraktım. Daha iyi dedektif yetiştirsinler diye. Biz yüksek zekâlı caniler, karşımızda kendimize layık düşman görmekten usandık. Kitabımın birinci kısmı bu meseleyle alakadadır.

— Bir de bu kitabı Vonler'e verdin ha? Ya okursa?

— Benim istediğim de o zaten.

— Şimdiye kadar polis çağırılmıştır bile.

— Zannetmem, Vonler emin olmadan harekete geçmez. Maamafih, hesapladığım

gibi sırayla okuyacağı yerde, sonuna bir göz atarsa fena. Çünkü sonunda son kurbanının kendisi olacağı yazılı.

— Vonler ha?

— Evet. Matbaaya gidince Vonler'i öldüreceğim.

Masanın üstüne biraz para bıraktım ve ayağa kalktım. Kanım damarlarımda donmuştu sanki.

— Buna mâni olacağım Pigi, biliyorsun değil mi? dedim.

Bir çocukla konuşur gibi gülümsiyerek:

— Mâni olamazsın Dik, dedi. Kimse buna mâni olamaz.

— Niçin yakalanıp ölmek istiyorsun Pigi?

— Sürdüğüm çifte hayat-tan bıktım da ondan. Artık rol yapmak istemiyorum.

Matbaaya çıkıp oturduk. Ben taş kesilmiş gibiydim. İşin garibi şu idi ki, Pigi'ye inanmışım. Bu ufaktefek adamın sözlerinden şüphe etmek, aklımdan bile geçmiyordu.

Vonler'i sevmezdim. Kaba herifin biriydi. Fakat Pigi'nin gidip onu vurmasına da müsaade edemezdim ya.

Şimdi artık hepimiz yerli yevimizdeydik. Artür'ün huzursuzluğu bana da geçmişti. kimiz de bir şey yapamıyorduk. Hilda çağşıyor gibiydi ama, tembellik ettiği belliydi.

Pegi, ise, gayetle sakın çalışıyordu. Yerinden kımıldarsa çenesine bir yumruk indirmeğe karar vermişim. Fakat o durmadan yazmaktan, arasıra da saatine bakmaktan başka bir hareket yapmıyordu.

En nihayet Artür içini kemiren bir güpheden kurtulmak istiyormuş gibi, katı adamlarla dışarı çıktı. Vonler'in kapısını vurduğunu duyduk. On dakika sonra geldi. İçi rahatlamış gibiydi. Büyük bir hevesle çalışmağa başladı.

Bir saat böyle geçti. Sonra Pigi ayağa kalktı. Gravatını düzeltti ve saatini cebine

— Gazetenin sahibi Vonler, biraz evvel bir cinayete kurban gitti..

koydu. Benim bütün asabım gerilmişti. Üzerine atılmağa hazırlandım.

Fakat Pigi beni aldattı. Kapiya gideceği yerde masama geldi ve:

— Telefonunu kullanabilir miyim Dik? diye sordu.

— Buyur, diye cevap verdim.

Hafifçe gülümsedi. Dalgın bir tavırla polis müdüriyetinden Bek isimli birini istedi.

— Bir an evvel buraya gelseniz çok iyi olur. Gazetenin sahibi Vonler, biraz evvel bir cinayete kurban gitti.

Dedi ve bana hafifçe göz kırptı.

Hilda:

— Bu da ne? diye bağırđı. Dik, Pigi'nin söylediği doğru mu?

— Ne bileyim Hilda? Pigi böyle diyor.

Artür sapsarı kesilmişti.

— İmkânı yok! dedi. Bir saat evvel Vonler'in yanın-

daydım. Bir şeyciği yoktu. O zamandanberi koridordan kimse geçmedi.

Hilda:

— Bu iş, fikir yürütmekle olmaz, dedi. Gidip bakalım. Haydi, hepiniz gelin.

Pigi:

— Maalesef, diye cevap verdi. Ceset görmekten hoşlanmam.

— Geliyor musun Dik?

— Hayır. Ben de Pigi'nin yanında kalıyorum.

Artür'le Hilda çıktılar. O zaman Pigi bana dönerek:

— Nasıl? dedi. Demedim miydi ben sana?

— Saçmalık etme Pigi. Geldiğimdenberi yerinden kımladım.

Pigi hafifçe güldü:

— Sanâ söylediklerimi ispat için böyle bir cinayet işledim Dik. Bir kere benim ne kadar usta olduğumu görmeni ve asıl, hakiki canlilerin nasıl olup da yakalanmadıklarını göstermek istiyordum.

— Ama yerinden bile kalkmadın, başka odadaki adamı nasıl öldürebilirsin?

Pigi:

— Söylesinler.

Dedi ve başıyla kapıdan girmiş olan Hilda'yla, Artür'ü işaret etti.

Yüzlerine baktım ve Pigi'nin sözlerinin bir blöf olma-

diğını anladım. Artür, yemyeşil kesilmişti. Hilda çok endişeli görünüyordu.

— Ölmüş, dedi. Masasının üstüne doğru yıkılmış kalmış. Yeni ölmüş olacak.

Artür ürpererek:

— Vücudu daha soğuması. Sigarası hâlâ yanıyor. Feci bir şey! dedi.

Bir an için durmuş gibi olan beynim, gene işlemeğe başladı:

— Vurulmuş mu? diye sordum.

Hilda:

— Hayır, diye cevap verdi. Vücudu şişmiş. Herhalde zehirlenmiş olacak. Ama yanında şişe filân yok.

Sonra ansızın Pigi'ye döndü. Pigi benim masamın kenarına ilişmiş, bir ayağını keyifli keyifli sallıyordu. Hilda:

— Vonler'in öldüğünü sen söyledin, dedi. Nerden bildin? Odasına girmedi ki.

Pigi, bana göz kırparak:

— Benim arasıra içime doğar, diye cevap verdi. Artür'ün yerinde durmadığını ve nihayet Vonler'in odasına gittiğini gördüm. Artür'ün, Von-

ler'den nefret ettiğini biliyoruz. Sonra belki Artür'ün, Vonler'in mevkiinde de gözü vardır. Anlıyorsunuz ya...

Artür'ün yüzünde müthiş bir korku, Hilda'nın yüzünde de bir şüphe belirmişti. Tam o sırada Bek'le, polis doktoru geldiler ve Vonler'in odasına daldılar. Çıktıkları zaman Bek:

— Vonler, zehirlenerek öldürülmüş, dedi. Sigarasının ucuna nikotin sürülmüş. Değil Vonler'i, bir öküzü bile öldürebilir. Vonler'i sağ olarak gören son insan kim?

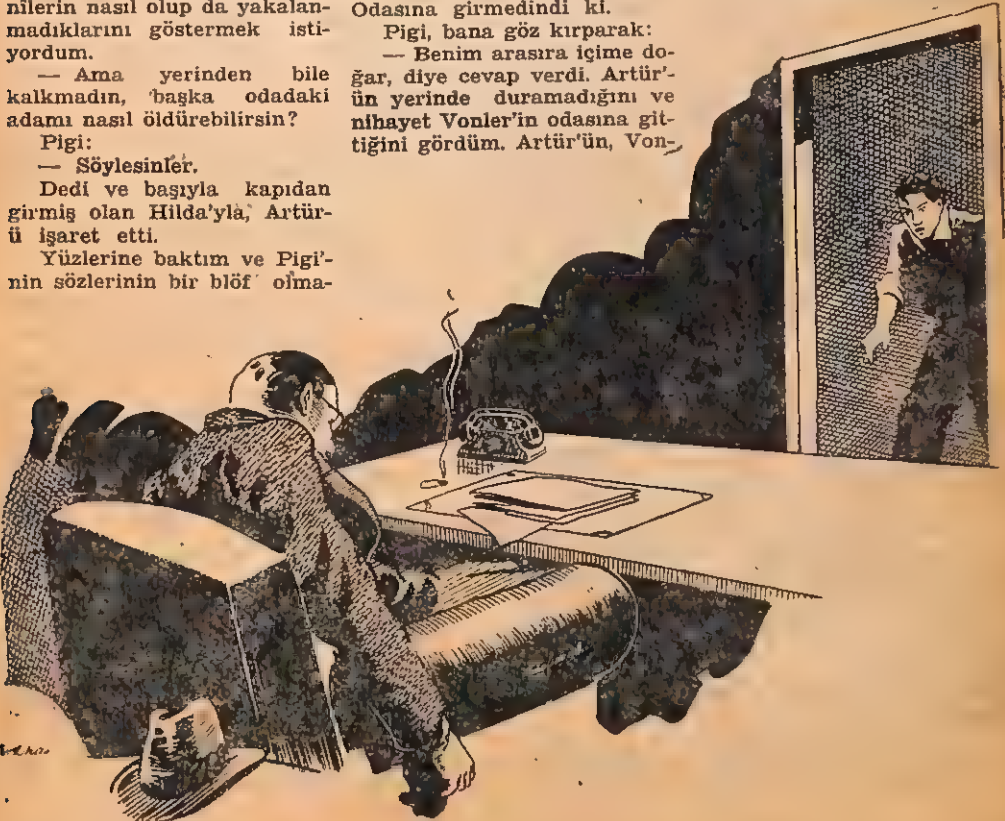
Artür, tiril tiril titriyerek:

— Benim, diye cevap verdi.

Pigi:

— Doğru, diye söze karıştı. Cebindeki o şişe ne diye

— Ölmüş, dedi. Masasının üstüne doğru yıkılmış kalmış..

merak ediyordum zaten. Bahse girerim ki nikotin şişesidir.

Hepimizin gözleri Artür'ün cebine çevrildi. Artür de bizim bakışlarımızı takip etti ve cebinden ufacak bir şişe çıkardı.

Bek, şişeyi alıp kokladı ve:
— Nikotin, dedi. Be adam, madem ki Vonler'i zehirledin, hiç olmazsa insan şu şişeyi cebinden çıkarır saklarlar.

— Bu şişeyi cebime ben koymadım. Yemin ederim bu şişeyi görmedim bile. Vonler...
Artür, hiç de masum bir insanı andırıyordu. Ben:

— Bana bakın, dedim. Bir şey söyleyeceğim.

Pigi:
— Aldırma Dık, diye sözümü kesti. Bu işten nasıl kurtulacağımı sana göstermek istedim. Vonler'i ben öldürdüm, Mister Bek.

— Yok canım! Nasıl yaptın o işi bakalım?

Hiç kimsenin Pigi'ye inanmadığı aşikârdı. Fakat Pigi meseleyi izah edince işler değişti.

Matbaaya geldikten az zaman sonra, Vonler'in odasına girmiştim. Cinayeti gayetle dikkatle hazırladım.

Bek, alaylı alaylı:
— Sahi mi? diye sordu.
— Evet. İlk önce Vonler'in

âdetlerini tetkik ettim. Vonler, gayetle metodik bir adamdı. Her gün altı sigara içirdi. Saat başında bir tane. İşin asıl mühim tarafı şu ki: Vonler, yanıma fazla alırsam, fazla içerim de tiryaki olurum korkusuyla işe gelirken paketine sadece altı sigara koyardı. İyi bir canı, daima öldüreceği adamın huylarını, âdetlerini tetkik eder. Bende öyle yaptım. Vonler, sigaraları dışardan içeri doğru seçerek içer. Bundan emin olmak için günlerce Vonler'i gözetledim.

Bek:
— Pek iyi etmişsin, dedi. Ama hakikati söylüyorsan, başına ne geleceğini biliyor musun?

Pigi:
— Beni yakalamanıza mahsus müsaade ediyorum, dedi. Devam edeyim mi?

— Lütfen.
Bek'in sesi alaylıydı. Pigi, bundan hoşlanmamış olacak ki, daha sert bir sesle devam etti:

— Vonler, beni odasında yalnız bıraktı. Sigara tabakası masanın üstündeydi. En son içeceği sigaranın başına nikotin sürdüm. Bu sigarayı matbaadan çıkmazdan biraz evvel içeceğimi biliyordum.

— Vonler, seni ne diye yalnız bıraktı?
— Ona halledilmemiş çü-

rümler hakkında bazı şeyler söylemiştim Doğru olup olmadıklarını öğrenmek için kütüphaneye gitti. Geri geldiği zaman, cinayetler hakkında doğru malûmat verdiğimi öğrenmişti

Bek'in de beyninden vurulmuşa döndüğü belliydi. Pigi ise, gayetle sakindi. Ötekiler ağızlarını ve gözlerini bir karış açmış dinliyorlardı. Bek:

— Müdüriyette de bu söylediklerini tekrara hazır mısın? diye sordu.

— Evet.
Bek'le Pigi yan yana çıkp gittiler. Biz bir müddet hiç sesi mizli çıkarmadık. Sonra hep beraber konuşmağa başladık. Pigi'nin zekâsından, kendi aptallığımızdan bahsediyorduk.

★

Pigi, elektrik sandalyasına oturdu. Fakat bahsi, hâlâ sürüyor. Kitabı tefrika edilmeğe başlanıldığındanberi «Uyanış» gazetesinin râğbeti müt-hiş arttı.

Hepimiz hayatımızdan memnunduk. Fakat bir cinayet oldu mu, caniyi asmak için ne kadar çok şahit ve delil gösterecek şüphe etmetken kendimizi alamıyorduk. Öyle ya, Pigi ölmek istemeseydi, Artür elektrik sandalyasına oturmıyacak mıydı?

EVİN ROMANLARI

KEMALETTİN TUĞCU'NUN

KUÇUK SEVGİLİ

İsimli romanını neşretti. Serinin bundan evvel çıkardığı kitaplar kadar büyük bir zevk ve merakla okuyacağınız bu kitap Kemalettin Tuğcu'nun bugüne kadar yazdığı kitapların en güzellerindendir. Bu güzel romanı muhakkak okuyunuz. Fiyatı 125 Krs.

Çıkaran: TÜRKİYE YAYINEVİ. Ankara Caddesi No. 36 - İSTANBUL

Gangster'in SONU

lûbündê şarkıcılık yapıyordu.

Genç adam birden kendisini topladı. Bender'i seyrederken her nedense aklına eniştesi Joe gelmişti. Tekrar alaylı alaylı gülümsedi: «Yeni yılın kutlu olsun Bender,» dedi. «Sevgilimi bekletmek iste mem. Zaten ekşimis suratın da saframı kabartıyor!»

Steve, konuşmasını bitirdikten sonra arkasını dönmüş koridora doğru yürümeye başlamıştı. Fakat Bender'in sert bir sözle söylediği: «Dur!» kelimesi onu olduğu yerde mıhlamıştı. Genç adam dudaklarında aynı gülüş olduğu halde geri döndü. Bender elindeki brovningle onu tehdit ediyordu. Haydut kumarbaz kendisini adamakıllı kaybetmişti. Steve'i öldüreceği hâlden adamakıllı anlaşıyordu. Genç adam serinkanlılıkla kendi kendine: «Galiba o bana cennetin yolunu gösterecek» dedi.

Tam bu sırada: «Elindeki emziği bırak,» diyen tok bir ses duyuldu. Ve Bender'in sırtına bir silâhın soğuk namlusu dokundu. Haydut niye uğradığını şaşırılmış. Hiddetle silâhını bıraktı. Yabancı adam hemen Steve'in koluna girdi. Birlikte dışarı çıkarak bir taksiye atladılar. Steve,

Steve Maddox hafifçe gülümsiyerek: «Yazık bütün paramı söküldün Bender,» dedi. «Seninle oyuna başladığım zaman sadece şansın yoktu. Fakat şimdi elindeki beşbin papel de kuş olup uçtu. Neyse tekrar papellerin olduğu zaman beni hatırla. Belki zıyanını çıkartman için bir fırsat veririm!» O böyle alaylı alaylı konuşurken Bender'in gözleri ona karşı kin ve nefretle isyan ediyordu. Kumarbaz hiddetinden cevap bile yetiştiremiyordu.

Fakat Steve'in böyle kuru gürlüğe karnı toktu. Bender'in gözlerinin içine hâlâ gülümsiyerek bakıyordu. Ol-

dukça gözü pek gangsterlerdendi. Gayet zeki ve atılgandı. Sonra şansına da pek fazla inancı vardı. Netekim 1932 senesini 33 e bağlayan o gece kumar masasına otururken: «Ya batarım ya çıkarım,» diye düşünmüştü. Şimdi beşbin papeli torbada keklik yapmıştı. Bu gizli kumar salonunda daha fazla kalmak istemiyordu. Niyeti eniştesi Joe'nin işlettiği gece kulübüne gitmekti. Bu adamdan hiç hoşlanmazdı. Kendine kalsa onu çoktan cennetine kavuştururdu. Ama ne yapsın ki kardeşinin kocasıydı. Ruby, onu çok seviyordu. Sonra kendi sevgilisi Georgia'ya da onun ku-

şöföre gideceği kulübün adresini verdikten sonra yabancıya dönerek hayatını kurtarmasının sebebini sordu. Adam adının Candy olduğunu ve evvelce Karindegen Max'ın yanında çalıştığını söyledi. Steve'den hoşlanıyordu. Şimdi onun yanında çalışmak istiyordu.

Steve, 'bu gece şansının adanmakılı iyi gittiğini düşündü. Önce beşbin papeler kazandı. Sonra ölümünden kurtulmuştu. Şimdi de kendisine candan bir arkadaş bulmuştu. Onu yanında koruyucu olarak gezdirmeye karar verdi. Fikrini ona söyleyince Candy de sevindi. Steve'le çalışmak onun için zevkti.

Kulübe gelince Steve, doğruca sevgilisinin odasına gitti. Kızkardeşi de oradaydı. Georgia bir prodüktörün gelip kendisini seyrettiğini ve New York'a acele davet ettiğini söyledi. Steve, sevgilisini parlayan gözlerle seyrederken: «Güzel,» dedi. «Bu gece ikimiz için de şans gecesi. Yarın ben de Seninle New York'a geliyorum.» Sözlerini bitirdikten sonra Joe'nin odasına gitti. Niyeti İstasyona telefon edip, ertesi günkü ekspreste iki kişilik yer ayırtmaktı.

Joe, onu gayet iyi karşıladı. Adamcağız Texas'daki anesiyle telefonda konuşuyor, yeni yılını kutluyordu. Steve onu dinlerken yazıhanenin kapısının açıldığını duydu. Aynı zamanda yüzü kapıya dönük olan Joe'nin de korkunç bir tavır takındığını gördü. Steve, elleri ceketinin cebinde ağır ağır geri döndü. Karşısında silâhını çekmiş olarak Bender'i gördü. Bir anda bir silâh sesi duyuldu. İki vücuttan Bender'inki yere yuvarlanmıştı. Döndüğü sırada Steve elleri cebinde olduğu için silâhını çıkartmadan kolaylıkla ateş etmişti. Daha doğrusu hayatını kurtarmıştı. Yerde yatan cansız cesedi biraz seyrettikten sonra Joe'ye döndü: «Bu ikinci defadır ki ayağıma doluyor. Aradığını benim elimden buldu!» dedi. Sonra kendisini topluya-

Steve, elleri ceketinin cebinde ağır ağır geri döndü. Karşısında, silâhını çekmiş olan Bender'i gördü..

rak karekete geçti. Sevgilisine kendisini müdafaa için adam öldürdüğünü söyledi. Artık onunla New York'a gitmesi imkânsızdı. Bir müddet Florida'ya gidip gözden kaybolmaya karar verdi. Cesedi ortadan yok etme işini Candy'ye verdi. Ertesi gün sevgilisini New York'a uğurladıktan sonra kendisi de adamlarıyla Florida'ya hareket etti.

Steve, Florida'ya geldikten sonra boş oturmadı. Orada da kumar oynamağa devam etti. At yarışlarında binlik papellerle bahsi müştereklere girdi. Kısacası cebindeki onbeş, yirbin, lirayı yüzbin lira yaptı. Hem de hiç dışı kanamadan. Çünkü hâlâ şansı kendisine yardım ediyordu. Bütün bu işleri becerirken sevgilisini de unutmuyordu. Ona haftada üç, dört defa mektup yazıyor, her gün telefon ediyordu.

Diğer taraftan Georgia da sahnede muvaffak olmuşa benziyordu. Don Corvin isimli gazeteci gazetesindeki sütununda ondan sitayişle bah-

sedelidenberi tiyatro salonu dolup taşıyordu. Hakikaten Don, onu beğendiği kadar takdir ediyordu. Detektif arkadaşası Bill Fellows da ona: «Bu kızın sevgilisi Steve Maddox tehlikeli bir gangsterdir. Onun Bender isimli bir kumarbazı öldürüp cesedini yok etmesinden şüpheleniyoruz!» demişti. Fakat gazetecinin Steve gibi bir belâya aldırış ettiği yoktu. Onun için sadece Georgia mevzuu bahisti.

Steve'den sonra eniştesi Joe ve kızkardeşi Ruby de Florida'ya gelmişti. Candy, onlara Steve'in at yarışlarında parasını yüzbin liraya çıkardığını söylemişti. Onlar Steve'den şimdi bu parayı istiyorlardı. Buna karşılık açacakları gece kulübünden gelecek kazançta onu da ortak edeceklerdi. Daha doğrusu kulübün büyük bir salonunu gizli kumarhane olarak işleteceklerdi. Burasını böyle işlerde usta olan Steve idare edecek ve kazançtan yüzde yirmibes alacaktı.

Zeki gangster bu teklife çok içerledi. Önce kalkıp koryucusu Candy'ye iki tokat atarak bir dahaki sefere ağzını sıkı tutmasını söyledi. Sonra eniştesine ve kardeşine teklifi ancak bütün gece kulübün getirdiği kazançta yarı yarıya ortak oldukları zaman kabul edebileceğini söyledi. Ruby, kardeşine kızarak parasına güvenmemesini, kendilerinin de onun kadar kumardan anladıklarını söyledi. Ve geceleyin kendi davet edeceği dostlarıyla bir poker partisi yapmayı teklif etti. Steve kızkardeşinin bu arzusunun memnuniyetle kabul etti.

O akşam oyun sabaha kadar devam etti. Steve, bütün parasını kaybetti. O kadar ki eve gitmek için taksi ücretini kızkardeşinden borç olarak aldı. Joe'nin de teklifini kabul etmek zorunda kaldı. Maamafih hiç bir şeye aldıracağı yoktu. Hayatta bu gibi değişikliklere daima alıştı. Elbette bunun hesabını bir gün eniştesinden soracaktı.

Georgia, New York'da ga-

zeteciyle samimiyetini adanmaklı iletmişti. Onunla artık gece gezmelerine bile çıkıyordu. Bir gece gene eğlenirken önlere ansızın Steve Maddox çıktı. Evvelâ sevgilini selâmladı. Sonra gazeteciye dönerek: «Galiba siz şu Don Corvin dedikleri adamsınız!» dedi. «Georgia'nın reklamını yaptığınızdan ve onunla alâkadar olduğunuzdan size teşekkür için dolgun bir «gök gönderceğim!» Sesinde müstehtî bir eda vardı. Hafiften alay ediyordu. Sonra sevgilisine dönerek New York'a gelmesinin sebebini anlattı. Eniştesinin açtığı kulüpte onun şarkı söylemesini istiyordu. Bu suretle birbirlerine daha yakın olurlardı. Georgia bunu sevinerek yapacağını, fakat şimdi uzun bir kontratı olduğunu söyledi.

Fakat Steve, bir kahkaha atarak o işi çoktan hallettiğini, patronuna kontratı yırttığını söyledi. Gazeteci onun konuşmasından patronu tehdit edip bu işi yaptığını hem anladı. Ertesi gün iki sevgili tirenle Florida'ya ha-

reket ettiler. Don, kız gittikten sonra onu çılınca sevdiğini anladı. Georgia'yı bir gangster eline bırakamazdı. O da arkasından gitti. Steve'e güzel bir dayak attı. Gangster de ondan intikamını almak için onu Candy'ye dövdürttü. Georgia sevgilisinin böyle bir alçaklık yapacağını hiç ümit etmiyordu. Steve'in bu hareketini nefretle karşılayarak gazeteciyle birlikte Newyork'a döndü. Bir kaç zaman sonra da gazeteler onların nişanlandığını yazdı.

Steve bu haberi okuyunca çılınca döndü. Doğru New York'a gelerek kızın oturduğu apartmana gitti. Gazeteciyle onu evde buldu. Bu sefer Don'a karşı sert davranmadı. Yalnız Georgia'ya kendisine eskiden vermiş olduğu sözü hatırlattı. Ona kendisini hâlâ çılincasına sevdiğini söyledi. Genç kız kızgın olmasına rağmen Steve karşısına dikilince onu hâlâ sevdiğini anladı. O kadarki birbirlerine bakışlarından bunu gazeteci bile hissetti. Parmagından nişan yüzüğünü çıkartarak masanın üzerine koydu sadece: «Allahımsırladık!» diyerek çıkıp gitti.

Birkaç gün sonra gazeteler Steve'e Georgia'nın evlendikleri haberini büyük başlıklarla verdiler. Zeki gangster bundan sonra harekete geç-

rek büyük bir gece klübü açtı. Fakat buranın ismi klüptü. Aslında büyük bir kumarhaneydi. Bir müddet sonra eniştesiyle Ruby'de Florida'dan gelerek Steve'le birlikte çalışmaya başladılar. Steve böylece işini tekrar yoluna koymaya çalışırken detektif Bill de boş durmuyordu. Nihayet Bender'i genç gangster'in öldürdüğünü gören bir şahit elde etti. Bu Joe'nin klübünde çalışan bir garsondu. O gece herşeyi görmüş ve olup bitenleri Bill'e anlatmıştı.

Detektif çok sevdiği arkadaşı Don'a o gece Steve'in klübünü gizli kumar oynattığından dolayı basacağını ve Georgia'yı oradan uzaklaştırmasını söyledi. Don, hemen klübe koştu. Kumar salonu yukarı kattaydı. Kapıda Candy duruyordu. Gazeteci Don'u içeri almadı. Gazeteci polis orasını basacağını söylediği zaman da onunla alay etti. Don, yapılacak birşey olmadığını görünce geri döndü.

Bir müddet sonra polis hakikaten klübü bastı. Fakat Steve kolay kolay teslim olacak yaradılıştı değildi. Silâh kullanarak çarpışmaya başladı. Attığı kurşunlardan birisi rulet masasının madeni kısmında kayarak yol değiştirdi. Bir kenarda heyecanla çarpışmayı seyreden Ruby'nin göğsüne saplandı. Genç kadın tek bir kelime söyleyemeden yere yuvarlandı. Joe hemen karısının yanına koştu. Onun cansız vücudunu kolları arasına alarak Steve'i kendi eliyle öldüreceğine yemin etti.

Fakat gangster kardeşinin öldüğünü görünce cesareti kırılarak göktan ortadan kaybolmuştu. Candy'yle birlikte gizli bir kapıdan savaşıyordu. Polis otomobilleri vızır vızır gezerek New York sokaklarında onu arıyordu. Fakat Steve'in taksiyle falan kaçtığı yoktu. Çoktanberi kullanılmıyan meyhane bozuntusu bir yerde saklanıyordu. Candy bu yeri bildiğinden Georgia'yı yalvarmalarına dayanamıya-

rak gangsterin yanına götürdü.

Steve karısının kendisi Steve karısının kendisini görmesini istemiyordu. Onun gelmesine çok sinirlendi. Çabucak başından savdı. Bu sırada kendisini boşayıp gazeteciyle evlenmesini ve onu ancak Don gibi bir adamın mesut edebileceğini söyledi. Karısı gittikten sonra da Candy'ye onu buraya getirdiğinden dolayı birkaç tokat attı. Adam hiç sesini çıkartmadan oradan ayrıldı. Dışarıya çıkınca intikam almak için Steve'in gizlendiği yeri önce Joe'ye sonra da polise telefonla bildirdi. Sonra bir köşeye saklanarak onların gelmesini bekledi.

Önce Joe geldi. Meyhanenin kapısını çaldı. Kapı açılır açılmaz silâhını boşalttı. Sonra kaçmağa başladı. Fakat Steve öyle avını kolay kaçıracak gangsterlerden değildi. Yaralı olduğu halde sürünerek dışarı çıktı ve silâhıyla karşısında koşarak kaçan hedefi taradı, Joe de olduğu yere yıkılmıştı. Biraz sonra polis otomobille vaka yerine yetişti. Yolda gelirken Steve'i daha kolay yakalamak üzere Georgia'yı ve Don'u da uğrayıp yanlarına almışlardı. Genç kadının gangster üzerindeki tesiri çok büyüktü. Fakat geç kalmışlardı. Steve çoktan ölmüştü. Yalnız polisin geldiğini görünce oradan gizlice savaşımak isteyen Candy'yi yakalamışlardı. Georgia kocasının yerde yattığını görünce hemen üzerine kapanmış ağlamağa başlamıştı. Halâ onu ilk tanıdığı günkü kadar seviyordu.

Steve'in bu şekilde ölmesine kavgalı ve birbirlerine rakip olmalarına rağmen gazeteci de üzülmemişti. Gözleri sulanarak : «Ne de olsa iyi ve mert bir çocuktuk.» dedi. «Yalnız insanlara karşı olan inancı ve sevgisi sarsılmıştı. Bu kendisinin değil onu yetiştiren muhitinin kabahatı!» Sözlerini bitirdikten sonra Georgia'nın koluna girerek

Genç kız için Steve dün ne ise, bugün de yine o idi..

otomobile götürdü. Şimdi onun hayatta kendisinden başka güvenileceği kimsesi kalmamıştı. Don, ona ferahlık vermek için gülümsedi : «Seni gazete idarehaneşine götüreyim.» dedi. «Yarınki yazım tamamen Steve hakkında olacak. Beraber hazırlayalım!...»

OYNAYANLAR

Steve Maddox Zachary Scott
Georgia King ... Janis Paige
Don Corwin ... Dane Clark
Ruby Marino ... Faye Emerson
Joe Marino .. George Tobias
Bill Fellows .. Howard Smith
Candy Harry Lewis

Original adı: Her Kind of Man
Rejisörü : Frederick De Cordova
Warner Bros.

PERDEDEN PORTRELER

Bugün beyazperdenin en sanatkâr aktörlerinden birisi olan Spencer Tracy (Spensir Treysi) bütün olgunluğuna rağmen son birkaç sene zarfında üstüste iki fırtınalı aşk yaşamıştır. Bunlardan birincisini atlattmış bulunmasına rağmen ikincisi bütün şiddetile devam ediyor.

Spencer ilk defa bundan dört beş sene evvel Loretta Young'a aşık olmuştı. Güzel yıldız da onu seviyordu. Uzun bir aşk devresi geçirdikten sonra Spencer bütün cesaretini toplayıp Loretta'ya karısından boşanıp onunla evleneceğini söyledi. Güzel yıldız onu çok seviyordu. Spencer'e bütün kalbiyle bağlıydı. Fakat ona duyduğu bağlılık-

tan fazlasını dinine karşı duyuyordu. Loretta artist olmasına rağmen çok dindar bir kadındı. Spencer'i karısından ayırıp iki çocuğunu babasız bırakmak gibi bir şeyi Alla-

Spencer Tracy

hın affedemeyeceği günahlardan sayıyordu. Sonra sevimli yıldızın kendisi koyu bir Katolikti. Halbuki Spencer de aksine tam bir Protestandı. Evlenmelerine bu da bir ikinci engeldi.

İşte bu iki mühim sebepten dolayı Loretta sevgilisinin teklifini reddetti. Ona arkadaş olarak kalmalarının daha iyi olacağını söyledi. Loretta'nın red cevabı Spencer'i pek sarsmadı. Onu asıl üzen, daha doğrusu çığına çeviren şey Loretta'nın ansızın evlenmesi oldu. Bu hiç beklemediği darbe karşısında Spencer adamakıllı sendeledi. İş gücü bırakarak gece gündüz içmeğe başladı. Sızincaya kadar içiyordu. Ancak kendinden geçtiği zaman derdini unutabiliyordu. Başta Clark Gable olmak üzere en samimi arkadaşları onu teselli etmeğe çalıştılar. Neyse geçen günler yarayı kapadı. Fakat o zamandanberi içkiye alışmış bulunmaktadır. Bugün Hollywood'un en fazla içki içen aktörlerinden birisidir.

Spencer, şimdi de perdenin en fazla kazanan yıldızlarından birisi olan Katharina Hepburn'a aşiktir. Birbirlerini delicesine seviyorlar. Görünüşe bakılırsa M-G-M stüdyoları idarecileri de bu aşkı körükler gibidirler. İki yıldız üstüste hiç ara vermeden "Günün Kadını", "Yıkılan Mabud" ve "Aşksız" isimli üç büyük film çevirttiler. İki yıldız halen cepheden dönen Melvyn Douglas'la birlikte dördüncü filmleri olan "Deniz Otları" nı çeviriyorlar.

Spencer Tracy, bundan kırkaltı yıl önce 5 Nisan 1900 yılında Milwaukee'de dünyaya geldi. Baba soyu İrlanda'dan gelmeydi. Anne tarafıysa New England'lı olup Amerika'nın istiklâl tarihinde ismi geçen tanınmış bir aileydi. Spencer'in çocukluğu gayet iyi geçti. Babası bir motör kumpanyasının umumî satış memuruydu. İyi kazanıyor oğlunu da iyi yetiştiriyordu. Hemen her isteğini elde eden Spencer'in

Resimde: Spencer'i, evvelki yıl gördüğümüz "Kenar Mahalle" filminin bir sahnesinde görüyoruz.

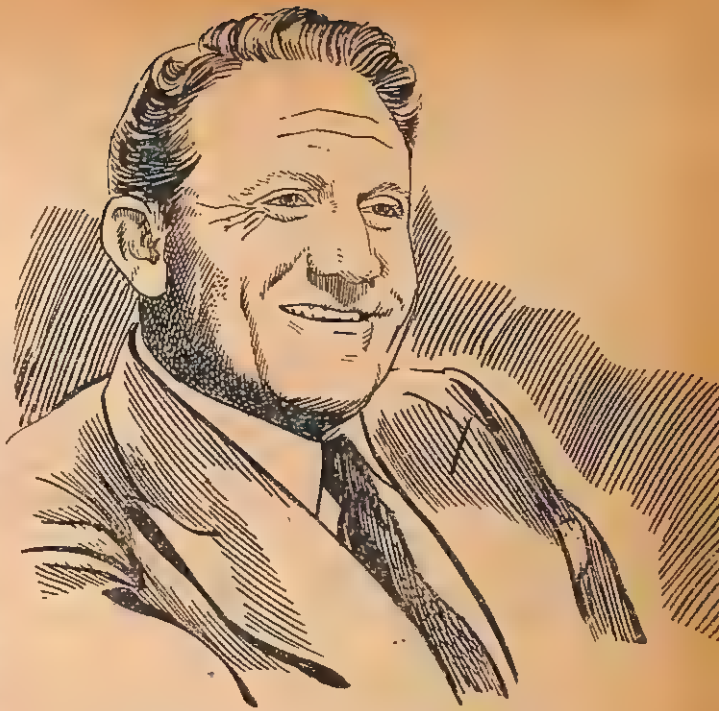
pek istikbal için ideal edindiği birşey yoktu.

Sanatkâr aktör ilkokulu doğduğu şehirde okudu. Onaltısına bastığı zaman Kansas şehrine hicret ettiler. Spencer tahsiline bu şehirde devam etti. Onyedii yaşına bastığı sıralarda Amerika üç yıldanberi devam eden birinci dünya harbine girdi. Spencer, o zaman okulu falan unutarak vatanına yardıma koştu. Önce deniz piyadesine müracaat etti. Yaşının küçüklüğünü ileri sürerek onu kabul etmediler. Bu sefer bahriyeye müracaatte bulundu. Oradan da aynı şeyi söyleyerek onu geri çevirdiler.

Spencer'in orduya girmek için tek yolu kalmıştı. O da bir askerî okula girmektii. Nitekim o da öyle yaptı. Northwestern Askerî Akademisine girdi. Spencer, burada derslerinden fırsat buldukça sırf eğlenmek için okulun temsil kolunda da çalışıyordu. Bir gün bir temsilde onun oyununu seyreden İngilizce öğretmeninin sözünü tuttu. Biraz para biriktirdikten sonra okuldan çıkarak New York'a gitti. Orada Amerikan Sanat Akademisine girerek tiyatro tahsil etti. Babasının karşı koymasına rağmen sahne hayatına atıldı.

Önceleri seyyar tiyatro truplarında oynadı. Derken Broadway sahnelerinde küçük rollere çıktı. Nihayet talih kendisine güldü. «Son Kilometre» isimli büyük bir piyeste başrolü aldı. Bu onun için pek büyük bir muvaffakiyet oldu. Hollywood'a giderek bir film çevirdi. Sonra tekrar New York'a döndü. Kendisini Son Kilometre» piyesinde tekrar başrolü oynaması için Chicago'dan çağırdılar. Aynı eseri bu şehirde de muvaffakiyetle temsil ettikten sonra tekrar Hollywood'a döndü.

«Cesur Kaptanlar», «Linc Kanunu», «Beni Bir Canı Yaptılar», «Büyük Şehir», «Bu Kadın Benimdir», «Edison'un Hayatı», «Kara Sev-

Bu resimde: Sade filmlerinde değil, hususi hayatında da gayet sevimli olan Spencer Tracy'nin, bu hususiyetini gösteren güzel bir portresini görmekteyiz..

da», «İki Yüzlü Adam», «Kernar Mahalle» onun en büyük filmlerindendir.

Spencer, sanatının yüksekliği sayesinde iki defa Akademik Mükâfatını kazanmıştır. Bununla çok iftihar eder. Sanatkâr yıldız bir metre yetmişbeş santim boyunda, kumral saçlı, mavi gözlüdür. Çok utangaçtır. Bu yüzden gazetecilere pek seyrek mülakat verir. Louise Treadwell isimli bir kadınla evlidir. Johnny isimli sağır bir oğlulla Susy isimli bir kızı vardır. Polo oyununu çok sever. Çiftlik hayatından da hoşlanır. Filmlerinde dansetmekten, şarkı söylemekten ve ateşli aşk sahneleri çevirmekten hiç hoşlanmaz.

Buna rağmen son zamanlarda Irene Dunne'le birlikte çevirdiği «Kahraman Gölge» filminde hem dansetmiş, hem, şarkı söylemiş, hem de ateşli aşk sahneleri oynamıştır. Bu filmin rejisörü olan Vic-

tor Fleming bu sahneleri ona oynatıncıya kadar akla karayı seçmiştir. Sanatkâr yıldız fazla utangaç olduğundan bu sahneleri çevirmekte epeyce güçlük çekiyor.

Spencer, Hollywood'un en iyi kalpli erkek yıldızlarından birisidir. Herkese daima iyilik yapmak ister. Meselâ gençlerde Gary Cooper'le birlikte «Kahraman Dr. Wassell» filminde oynayan Laraine Day'in bugünkü şöhretini elde etmesi onun yardımıyla olmuştur. Laraine ufak stüdyolarda kovboy filmlerinde figüranlık yaparken Spencer onu görmüş. Kızdaki sanat kabiliyetini sezerek M-G-M. patronlarını kandırıp ona bir kontrat kazandırmıştır.

Spencer'in kendisinde en hoşlanmadığı şey alımdaki kırışıklıklardır. Kendisinin yüksek bir sanatkâr olduğunu hiç bir zaman kabul etmez. En sevmediği şeylerden birisi uykudur.

RADYOLU POLİSLER

AMELE
KIYA-
FETİ-
NE
GIRMİS
OLAN
ME-
MUR-
LAR
YOLU
TAMİR
MAK-
GADI-
LA O-
NUTA-
RAS-
SUD
EDİ-
YOR

HAYATIMDA BU
İŞİ İLK DEFA
YAPIYORUM!

İNŞALLAH
BÜTÜN YO-
LU KAZMA
ĞA MEC-
BUR

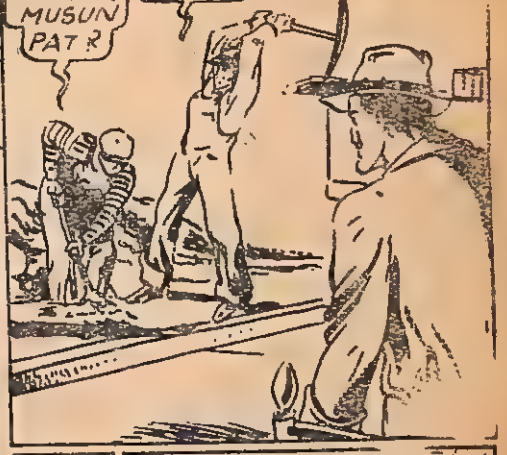
İŞTE
İÇERDEN
BİRİ ÇI-
KIYOR

OLMA-
YIZ-

TANIYOR
MUSUN
PAT R

HAYIR!

PSST!
İŞTE
LEYDİ
MARI
PENCE-
REDE

PAT, SEN
KAMYONLA
TAKİP ET--
BİZ EVİ
GÖLÜVEÇE-
GİZ---

UZAK-
TAN
PAT TA-
RAFİN-
DAN
TAKİP
EDİL-
MEKTE
OLAN
JOE
AMES
KENDİ-
KENDİ-
NE
KÜFRE
DEREK
İLER-
LİYOR

ONLARA GÖSTERECEĞİM!
BENİ ELE GEÇİRMEK İS-
TİYORLAR HAİ? KİM İLE
UĞRAŞTIKLARININ FAR-
KINDA DEĞİLLER GALİ-
BA! HEPSİ-
DE OLUME
RANDEVU
VERMİS-
LER--

PAT
KAM-
YONUN
İÇİN-
DE
DAİ-
MA
JOE
AMES
İTA-
KIP
EDİ-
YOR--

PEKİ ŞİMDİ NE CEHENNE-
ME GİDİYOR ACABA?

BİRKAÇ
DAKİKA
SONRA

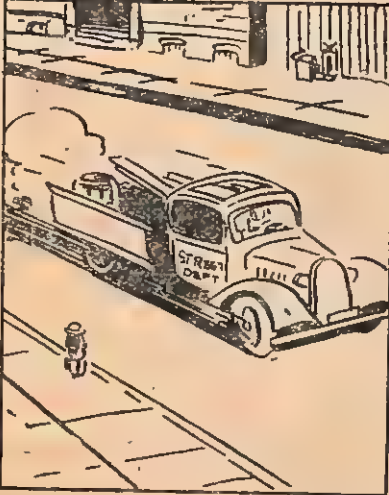
DAKİKALAP GEÇİYOR VE PAT
DAİMA EVE GİRMİŞ OLAN
JOE'NİN ÇIKMASINI BEK
LİYOR...

SAKALLI
ADAM!!!
BEN NE
SERSEM
ŞEYİM!
KİM BİLİR
NEREYE
GİTTİ?

PAT
BİR-
KAÇ
DAKİ-
KA
EVVEL
EV-
DEN
ÇIKAN
SAKAL-
LI A-
DAMI
BUL-
MAĞA
ÇALI-
ŞI-
YOR...

TOM! BURADAN ELİNDE ÇANTA,
BAŞINDA MELON ŞAPKA BU-
LUNAN SAKALLI BİR ADA-
MIN GEÇTİĞİNİ
GÖRDÜN MÜ?

O.. SEN MİSİN
PAT? EVET--
BURADAN
GEÇTİ.. AŞAĞI
YUKARI YIRMI
DAKİKA KA-
DAR OLUYOR..

TUHAF BİR
ADAM---
SAKALI DA
VARDI..
TRAMVA-
YA
BİNDİ!

BİR DOKTO-
RA BEN-
ZİYOR-

EYET.. YA-
HUT BİR
AVUKAT!

PAT HALÂ TRAMVAYLARI TA-
KİP EDİYOR..

SAKALLI MI? EVET 114
UNCÜ CAD-
DEDE İN-
Dİ--

PEKİ TE-
ŞEKKÜR
EDERİM-
O CADDE-
DE İNCİ
OTURU-
YOR-

BİR ZİYARETÇİ.. İNCİ
BEN ÇARŞIYA
GİDİYORUM-

COMAR
USLU
DUR!

BENİM İ-
ÇİN BİR-
ŞEY Mİ
GETİRDİ-
NİZ?

EYET MATMAZEL
İNCİ-- BEN
SİZE--

BUNU!..

ARKASI VAR

Ölümlerin Tuzluğu

Kır saçlı ihtiyar kadın ve neşeli genç adam, ılık bir sonbahar gecesi, aynı yoldan geçtiler. Issız mezarlıktaki eski türbeye girdiklerini kimse görmedi, çıktıklarını da...

★
İhtiyar kadın bir türlü ölmüyordu. Genç Roderik, halasına baktı. Bu ufaktefek, narın ihtiyar, bir türlü ölmüyordu. Roderik'in horçaları yığıldıkça yığılıyordu.

— Bu gece pek sessizsin Roderik. Biraz neşelen de misafirlerimizi eğlendir.

Roderik gülümsedi ve parmaklarını elindeki şarap bardağının sapında gezdirerek:
— Affedersin Lina Hala, dedi. Bir şey düşünüyordum da...

İçinden gülerek: «Evet, diye düşündü. Bir şey düşünüyordum. Çünkü bu akşamki plânımda ufacak bir yanlışlık olursa, sevgili halacağım, sen bir müddet daha yaşayacaksın. Fakat hiç bir yanlışlık olmayacak, çünkü senin o tath yüzünün arkasındaki keçi inadını ben pek iyi bilirim.»

Yüksek sesle:

— Maalesef bu gece daireye gitmem lazım Lina hala, diye sözüne devam etti. Yarına yetişmesi icabeden bir şey var da.

Lina hala, elindeki şarap bardağını masaya bırakıp ayağa kalktı ve yeğenine yaklaştı. Ufacık kuş gibi ellerinden birini genç adamın koluna koyarak:

— Roderik, bu gecenin ne olduğunu unuttun mu? diye sordu.

Roderik içinden gene güldü. Unutmak mı? Ne unutmaması! Haftalardır sabırsızlıkla bu geceyi bekliyordu.

Roderik, o anda hatırlanmış

Çeviren:
ASIM YEGİNOBALI

Resimleyen: AYHAN

★

gibi bir tavırla parmaklarını çatlattı:

— Sahi, Lina hala! dedi. Bu gece Mubarek Ruhlar yortusu! Nasıl oldu da unuttum! Ama yarın gideriz, halacağım. Söz veriyorum, yarın ben daireden döner dönmez gideriz.

Lina hala, yüzünü buruşturdu. İnce yüzünün kemikleri, üstüne gerilen düz cildi kırış kırış yaptı.

— Yarın mı? Yarın olmaz, Roderik. Mumların bu gece yakılması lazım, pekâlâ biliyorsun.

— Çok müteessirim halacağım. Ama ne yapayım, elimde değil. İş bu.

Misafirleri olan yargıçla, kızı, ayağa kalkmışlardı. İhtiyar adam onlara yaklaşıp:

— Bayan Lina, dedi. Mademki Roderik gidemiyor, müsaade etmez misiniz, ben sizi mezarlığa götürerim?

Roderik bekledi. Elindeki şarap bardağının sapını sıkarak parmakları, bembeyaz keşilmişti. Biraz daha sıkarsa, ince camı kıracağını düşünerek gitti ve bardağı itinayla masanın cilalı tahtasına koydu. İşte bütün tasavvurları şu anda olup biteceklerle bağlıydı. Dudaklarında bir tebessüm vardı ama, bütün sinirleri gerilmişti. Halasının vereceği cevabı bekliyordu. Halası:

— Teşekkür ederim, dedi. Ne yapalım, bu yortuda da mumlar yakılmasın. Eski âdetler artık yavaş yavaş ölüyor...

Roderik, derin bir nefes aldı. İyi tahmin etmişti. Plân-

larında hiçbir yanlışlık olmayacaktı. İşleri, artık yolunda gidiyordu.

İhtiyar kadın misafirlerini kapiya kadar geçirdi. Elinde tuttuğu lâmbanın ışığı, beyaz saçlarına vuruyor ve gecenin karanlığına hafif bir aydınlık serpiyordu. Uzaklardan yumuşak ve ılık bir rüzgâr esip geçti. Gökyüzünde yağmur yüklü simsiyah, gevşek bulutlar ilerliyordu. Senenin kasım ayı olmasına rağmen, hava gayetle ılıktı. Maamafih bu İspanyol körfez şehrinde, hava hiç bir zaman pek fazla soğumazdı.

Yargıçla, kızı, Roderik'i dairelerinin kapısında bıraktılar. Roderik, buna çok memnun oldu. Çünkü yargıçla kızı onun yemekten sonra dairelerine döndüğüne şahitlik edeceklerdi. Odasına çıkıp masaya lâmbasını yaktı ve beş on dakika kadar oturdu. Fakat içi içine sığmıyordu. Bir an evvel dışarı çıkmak ve işini bitirmek istiyordu. Saatine baktı. Geleli sekiz dakika olmuştu. Kalktı, lâmbayı söndürmeden dışarı çıktı ve usul usul, ağır ağır, arka merdivenlerden indi. Ne girdiğini, ne de çıktığını gören olmadı. Bir saat sonra döndüğünü de gören olmayacaktı.

★

Mezarlık şehrin en eski kısmındaydı. Etrafını küçük harap kulübeler çevirmişti. Mezarlığın kendisi de harap-tı zaten. Duvarları yer yer çöküyordu. Roderik, mezarlığın etrafını çeviren ıssız sokakları dolağı ve duvarda bir gedik görerek usulca içeri girdi.

Mezarlığa girince, hafifçe ürpermekten kendini alamadı. Etrafta öyle derin, öyle

uhrevi bir sessizlik vardı ki! Başının üstünde ihtiyar manolyalar ve asırdide camılar yükseliyordu. Alçaktan geçen bulutların karanlığa karışan yaprakları rüzgârda hışırdı-
dıkça, mezarlığın her yanını esrarengiz bir fısıltı dolaşı-
yordu. Toprak altından ölü-
ler konuşuyordu sanki. Bu
ağaçların ihtiyar, iğri büğrü,
damarlı eller gibi toprağa
sarılan kökleri, mezar taşla-
rını kâh yıkmış, kâh meyil-
lendirmişti.

Bu gece Mubarek Ruhlar
gecesiydi. Bütün yaşayanların,
öülerinin mezarlıklarında
mum yakmaları icabederdi.
Fakat burası, mezarlığın en
eski kısmıydı. Karanlığın i-
çinde beyaz dişler gibi sırt-
tan taşların yanında, hiç bir
mum ışıldamıyordu. Bunlar
çok eskiden ölmüş olan in-
sanlardı. Artık bunları hatırlı-
yacak, mezarlarına bir de-
met çiçek, bir tek mum ge-
tirmek hiç bir canlı kalma-
mıştı.

Roderik'in içine sabepsiz
bir hüznü doldu. İhtiyar bir
manolya ağacına dayandı ve
mezarlığın hâlâ kullanılan
tarafına dönerek bekledi. U-
zakta, karanlığın içinde dam-
la damla ışıklar titriyordu:
Mubarek Ruhlar gecesinin
mumları...

Roderik, karşısında yük-
selen türbeye baktı. Bu, Ja-
bez türbesiydi. Asırlardanbe-
ri ölen bütün Jabez'ler, bur-
ya gömülürdü. Lina hala da
buraya gömülecekti. Seneler
sonra kendisi de...

Rüzgâr, mezarlıkta binbir
fısıltı uyandırarak esti geçti.
Mumların ışığı bir an sarhoş
gibi iki yana sallandı. Sonra
gene dümdüz yanmakta de-
vam etti. Şimdi Roderik, u-
zak mezar taşlarının arasın-
da ilerliyen ufak bir karaltı
görüyordu. Bu karaltıya doğ-
ru ilerledi. Sevinç ve muzaf-
feriyetinden, bağıra bağıra
'gülmek istiyordu. Halasının
ne yapacağını nasıl da tah-
min etmişti! Bu ihtiyar ka-

dın, son derece inatçı ve eski
ananelere son derece bağlı-
dı. Jabez türbesine bir yaban-
cı sokmamak için, Yargıç
Tandor'un teklifini reddet-
mişti.

Ama Roderik, onun Muba-
rek Ruhlar gecesinde türbeye
mum yakmağı ikmal etmiye-
ceğini ve tek başına mezar-
lığa geleceğini biliyordu. Ha-
fif bir sesle:

— Lina hala! diye seslen-
di.

Karaltı durdu ve bir elini
çabucak kalbine götürdü. Ro-
derik, halasının yanına yak-
laştı ve:

— Benim, Roderik! dedi.

— Roderik! Aman, beni ne
kadar korkuttun oğlum!

— Daireye gittiğim zaman
düşündüm. Bu gece türbeye
mum yakmağı ihmal etmiye-
ceğini biliyordum. Burada ya-
payalnız kalmamı istemedim.

— Memnun oldum Rode-
rik. Gelirken sahiden de bir

parçacık korktum. O kadar karanlıktı ki.

— Çok ihtiyatsız hareket ediyorsun hâlâ. Hiç olmazsa yanına usaklardan birini al-saydın.

— Uşaklara izin verdim Roderik. Bu akşam onların da mum yakacakları ölüleri vardır. Hem biliyorsun ki, ö-lülerimize mum yakmak, sa-dece Jabez ailesine düşer. Hem bu türbeyle, bugüne ka-dar hiçbir yabancı ayak bas-mamıştır.

Roderik:

Lina hala, dedi. Anahtarı bana versene.

Karanlıkta halasının zayıf eli, gencin eline değdi. Rode-rik bir anahtarın madeni se-rinliğini hissetti. Parmakları anahtarın tırtıklarında gezin-di.

— Yanlış anahtar getir-mişsin hala.

— Hayır, oğlum. Bu yeni anahtar. Kilitli değiştirttim. Son zamanlarda mezar hır-sızları türemiş. Ölülerin altın dişlerini çalıyorlarmış. Yargıç Tandor söyledi. Türbenin o eski, kocaman demir kiliti ile alay etti: «Böyle bir kilit, ölüleri dışarı çıkarmaktan me-nedebilir ama, dirilleri içeri girmekten asla menedemez,» dedi. Ben de değiştirttim.

Roderik, bir kibrat çaktı ve halasının getirmiş olduğu mumlardan birini yaktı. Son-ra türbenin etrafındaki par-maklığın ağır, demir kapısını itti. Yosunlu taşların üstün-den türbeye doğru ilerlediler. Türbenin kapısı ince oymalı ve ağırdı. Roderik yeni a-nahtarı soktu ve döndürdü. Koca kapı içeri doğru yavaş yavaş, dışarıdakileri içeri al-mak istemiyormuş gibi zorla açıldı. Ağırlı açılmaz da, bu ölüler meskeninin ölü havası hala ile yeğenin genizlerini doldurdu.

Roderik dışardan bir tuğ-la alarak, kapanmasını diye ağır kapının önüne koydu. Sonra bir tuğla daha alarak paltosunu büyük cebine koydu. Hala, yanan mumu eline almış ve yosunlu, harap merdivenlerden aşağı inmişti

bile. Roderik de türbeye girdi ve kendini ölümün sessizliği içinde buldu. Türbe yarı yarı-ya yer altındaydı. Sadece kub-beli çatısı, toprağın üstünde kalyordu.

Roderik, eliyle yosunlu du-vara tutuna tutuna indi. Ha-lası Jabez, ecdadının sandu-kalarının başına mumlar di-kip yakmakla meşguldü. Ro-derik, sandukaların üstünde-ki yazıları okuya okuya ken-dini en çok çeken sandukaya gledi:

Maria Jabez - 1820 - 1843

Roderik, vücudundan buz gibi bir terin boşandığını his-setti ve:

— Hala, diye seslendi. Şu Maria, boynunda elmas ger-danlığıyla gömülen kadın de-ğil mi?

Lina hala, ağır ağır başını salladı.

— Evet oğlum. Babam o-nu tabutunda görmüş: «Böy-le bir gerdanlığın gömülmesi âdeta cinayet sayılır,» der du-rurdu. Fakat Maria meşhur Rodriguez ailesinin bir kızıy-mış ve bu gerdanlık ecdadın-dan kalma imiş. Ölmeden ev-vel vasiyet etmiş ve öldüğü zaman bu kıymetli gerdanlığı boynundan çıkarmamalarını, kendisini gerdanlıkla beraber gömmelerini söylemiş. Bir ö-lünün, ölmeden evvel söyledi-ği, her sözün yerine getirilme-si âdet olduğundan, bu isteği yerine getirilmiş ve gerdan-lıkla gömülmüş.

— Nasıl bir kızmış hala?

— Çok güzelmış oğlum. Güzelligi dillere destanmış. Herkes onu Güzel Maria diye tanır-mış. Genç ölmüş. Yirmi-üç yaşında...

Bir müddet dua ettiler. Sonra hala kalkarak:

— Haydi artık, vakit gel-di, dedi.

Evet, vakit gelmişti. İhtiyar kadın merdivenleri çık-mağa başlamıştı. Roderik cebinden tuğlayı çıkardı ve halasının ince kemikli, gü-müş sağı başına fırlattı. Ha-la bir defa sallandı sonra dü-şerek türbenin yosunlu zemi-nine yuvarlandı.

Roderik, ağır ağır tabuta yaklaştı. Tabutun tahtası gü-rümüş ve çivileri küflenmişti. Delikanlı hafifçe gülümsiye-rek tabutun kapağına asıldı.

Kapak çatırdıyarak aralandı. O zaman yukardan başka bir ses geldi. Ağır bir sürüklen-me sonra akisler yapan bir patırtı.

Roderik, başkalarının ne diyeceğini düşünüyordu. «Za-vallı ihtiyar. Tek başına tür-beye gelmiş. Sonra yosunlu taşlarda ayağı kayarak mer-divenden düşmüş ve ölmüş»

Roderik, Mariya'nın tabutuna baktı. Burada, bunun içinde, halasının servetinin belki on misli bir servet duruyordu.

Roderik'in damarlarındaki kan buz kesildi. Bir önündeki tabuta, bir de Lina Jabez'in cesedine baktı.

Halası Jabez, tabutlarının soyulmıyacağından o kadar emindi ki! Roderik, yüzünü buruşturdu. Tabuta dokun-muştu ve merdivenlerin yu-karısında bir şeyler olmuştu. Tabutun kapağı buz kesilen parmaklarından düştü. Kapı!

Deli gibi merdivenlerden yukarı çıktı. Ağır kapı kapa-ıydı. Kurcaladı ve tekmeledi. Kapı kilitliydi. Roderik'in ka-panmasını diye önüne koydu-ğu tuğlayı sürükliyerek ka-panmıştı. İşte Jabez'lerin me-zar hırsızlarına kurdukları tuzak!...

Roderik'in alnında soğuk terler vardı, ama gülümsedi. Lina hala, bir tek şey unut-muştu. Kapının anahtarı Ro-derik'in cebindeydi. Her ihtimale karşı almıştı. İnip mumlardan birini aldı ve ge-ne kapiya geldi.

O zaman acı bir çığlık at-tı ve mum, elinden yere dü-ştü. Zira kapının iç tarafı dümdüzdü, ne bir tokmak, ne bir anahtar deliği vardı. Bu da Lina halanın bahset-tiği yeni kilitti.

Yosunlu merdivenlere dü-şen mum söndü. Eski türbe-nin karanlığı içinden, sadece bir tirmalama, iniltiyi, hıçkı-rığı andıran bir ses geliyordu.

BÜYÜK TÜRK ROMANI

BOZKURTLARIN ÖLÜMÜ

ÇIKTI!

VAZAN

NİHAL ATSIZ

Fiatı
250
Kurus
ÇIKARAN

SENELERCE EVVEL (ATES) MECMUASINDA TEF-
RİKAYA BAŞLANAN FAKAT BAZI SEBEPLER DOLA-
YISIYLA TAMAMLANAMIYAN BU BÜYÜK TÜRK
TARİHİ ROMANI TÜRKİYE YAYINEVİ TARAFIN-
DAN MUHARRİRİ BÜYÜK TÜRK TARİHÇİSİ NİHAL
ATSIZA TAMAMLATTIRILMIŞ VE KENDİNE HAS
GÜZEL BİR KAPAK İÇİNDE SATIŞA ÇIKARILMIŞTIR.
TÜRKÜN BAHADIRLIK, DOĞRULUK GİBİ EN BÜYÜK
VASIFLARINI BÜYÜK BİR ZEVLİK VE MERAKLA
OKUYACAĞINIZ BU EŞSİZ KİTABI MUHAKKAK
ALINIZ.